

Agatha Christie[®]

Slučajevi Herkula Poaroa

Tajanstveni događaj u Stajlsu

Lord Edžver je mrtav

Smrt u oblacima

Karte na sto

Sastanak sa smrću

Tragedija u tri čina

Tužni čempres

Zlo pod suncem

Agatha Christie[®]

Tajanstveni slučajevi

gospođice Marpl

Ubistvo u parohijskom dvoru

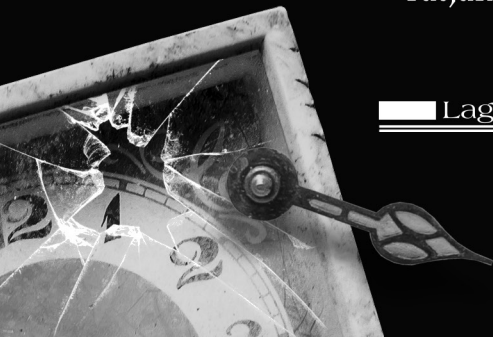
Agata Kristi

Zlo pod suncem

Slučajevi Herkula Poaroa

Prevela
Tatjana Bižić

— Laguna —

Naslov originala

AGATHA CHRISTIE® POIROT® EVIL UNDER THE SUN®

Copyright © Agatha Christie Limited 1941. All rights reserved.

Translation Copyright © Agatha Christie Limited 2016.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE® POIROT® are registered trademarks
of Agatha Christie Limited in the UK and/or elsewhere.
All rights reserved.

Agatha Christie®

Slučajevi Herkula Poaroa

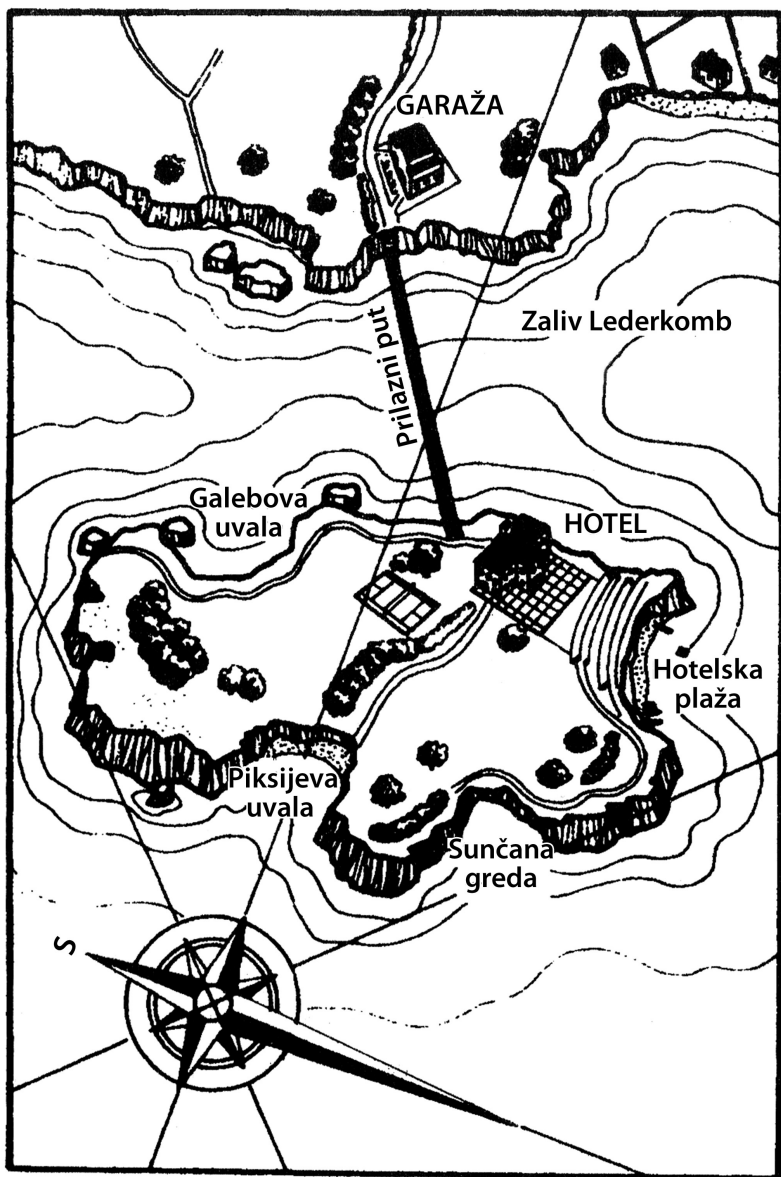

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Džonu
Za uspomenu na našu poslednju sezonu u Siriji

Prvo poglavlje

Kada je godine 1782. kapetan Rodžer Angmering napravio sebi kuću na ostrvu u zalivu Lederkomb, smatralo se to vrhuncem njegove ekscentričnosti. Jedan čovek iz dobre porodice kao što je on to bio trebalo je da ima pristojnu gospodsku kuću na nekoj prostranoj poljani, gde možda teče i kakva rečica i gde su dobri pašnjaci.

Kapetan Rodžer Angmering imao je, međutim, samo jednu veliku ljubav – more. Zato je sagradio kuću – stamenu, kao što je i morala biti na vetrometnoj hridi koju opsedaju galebovi – sasvim odsečenu od kopna kad god naiđe plima.

Ženio se nije, more je bilo njegova prva i poslednja životna pratnja, pa je posle njegove smrti ostrvo i kuću nasleđio neki dalji rođak. Ni rođak ni njegovi naslednici nisu mnogo razmišljali o toj baštini, ali se njihov vlastiti posed umanjivao i njihovi su potomci postajali sve siromašniji.

Godine 1922, kada je veliki kult Odmora na moru konačno čvrsto uspostavljen i više se nije smatralo da je na obali Devona i Kornvola leti prevruće, Artur Angmering je ustanovio da je njegovu ogromnu i neudobnu pozno-džordžijansku kuću nemoguće prodati, ali je zato dobio lep novac za tu čudnovatu svojinu koju je svojevremeno stekao kapetan Rodžer, predak moreplovac.

Stamena kuća je proširena i doterana. Od kopna do ostrva izliven je betonski prilazni put. Staze i odmorišta prosečeni su i napravljeni po celom ostrvcetu. Bila su tu i dva teniska terena, a terase za sunčanje spuštale su se do uvalice ulepšane drvenim platformama i daskama za skakanje. Svoje postojanje trijumfalno je započeo hotel *Veseli Rodžer** na Krijumčarskom ostrvu u zalivu Lederkomb. Od juna do septembra, uz jednu kratku sezoniku oko Uskrsa takođe, *Veseli Rodžer* bio je krcat od prizemlja do potkrovlja. Potom je 1934. proširen i dopunjen koktel barom, većom trpezarijom i s još nekoliko kupatila. Sobe su postale skuplje.

* Engl.: *Jolly Roger* – tradicionalno englesko ime za gusarsku zastavu. Mada se danas s gusarima po pravilu povezuje čuvena lobanja s ukrštenim kostima, „Veseli Rodžer“ je imao mnogo varijanti, na kojima su se pojavljivali kosturi, mačevi, koplja, srca, pehari i naravno lobanje. Poreklo samog imena nije definitivno utvrđeno. Prema nekim pretpostavkama, mogle bi to biti iskrivljene francuske reči *joyeux rouge*, jarkocrven, što je bila boja signalne zastave kojom su gusari u službi vladara (korsari i privatiri) najavljivali napad, ili eufemizam od *Old Roger*, jednog od Đavolovih imena. (Prim. prev.)

Ljudi su govorili: „Jeste li nekad bili u zalivu Lederkomb? Ima tamo jedan odličan hotel, na tom kao ostrvu. Vrlo udoban, nema izletnika ni turista. Dobra kuhinja, sve pristojno. Morate tamo da odete.“

I ljudi su zaista išli.

II

U hotelu *Veseli Rodžer* boravila je jedna vrlo znamenita ličnost (bar prema sopstvenim procenama). Herkul Poaro, veličanstven u zagasitobelom odelu, s panama-šeširom nakrivljenim preko očiju i brkovima prekrasno zasukanim, leškario je na ligeštulu otmenije varijante i posmatrao plažu. Ka njoj se od hotela stepenasto spuštala jedna terasa za drugom, a na samoj plaži posvuda je bilo gumenih čamaca, dušeka, guma za plivanje, lopti i drugih raznih igračaka. Bile su tu i jedna dugačka daska za skakanje i tri platforme na raznim udaljenostima od obale.

Od kupača su neki bili u vodi, neki su ležali opruženi na suncu, a neki su se pažljivo mazali uljem za sunčanje.

Na terasi neposredno iznad plaže nekupači su sedeli i ćaskali o vremenu, kupačima ispod sebe, vestima iz jutarnjih novina i drugim raznoraznim temama koje su ih privlačile.

Poarou s leve strane tekla je beskrajna i jednolična bujica s usana gospođe Gardiner, čije su pletaće igle takođe sve vreme žustro zveckale. Iza nje je njen muž Odel Č. Gardiner ležao u mreži za ljuljanje, spustivši šešir sve do nosa,

i povremeno bi izustio neki kratak komentar kad bi se to od njega izričito zahtevalo.

Poarou s desne strane, gospođica Bruster, krepak, sportski tip žene, proseda, prijatnog lica na kome se videlo da često boravi u prirodi, saopštavala je svoje mišljenje odsečno, stvarajući otprilike utisak gromkog laveža ovčara naspram neprekidnog kevtanja pomeranca.

Gospođa Gardiner je govorila: „Kažem ja tako gospodinu Gardineru razgledanje je vrlo lepo, kažem, i volim ja da temeljno obidem neko mesto, ali na kraju krajeva, rekoh, Englesku smo obišli prilično dobro i ja bih sad samo htela da odemo negde na more gde je lepo i mirno, da se malo opustimo. Eto tako sam rekla, zar ne, Odele? Samo da se opustimo. Osećam potrebu da se opustim, rekla sam. Je li tako bilo, Odele?“

Gospodin Odel je ispod svog šešira promrmljao: „Da, draga.“

Gospođa Gardiner je dalje razvijala temu.

„Kad sam to rekla gospodinu Kelsu u *Kuku* – on nam organizuje sva putovanja i *beskrajno* nam je koristan u svemu, ja prosto ne znam šta bismo radili bez njega! – kad sam mu to, kažem, rekla, odgovorio mi je da nema ničeg boljeg nego da dođemo ovamo. Krajnje pitoreskno mesto, kazao je, sasvim po strani od sveta, a istovremeno vrlo udobno i ekskluzivno po svemu. Gospodin Gardiner se tu umešao, naravno, i pitao je šta je sa sanitarijama, jer nećete mi verovati, gospodine Poaro, njegova sestra je jednom odsela u gostionici za koju su govorili da je vrlo ekskluzivna, gore u samom srcu vresišta, ali nećete verovati, *imali su samo poljski klozet!* Zbog toga je,

naravno, gospodin Gardiner sumnjičav prema tim zabačenim mestima, zar nije tako, Odele?“

„Nego šta, draga“, rekao je gospodin Gardiner.

„Gospodin Kelso nas je umirio smesta. Sanitarije su, rekao nam je, najmodernije što postoje na svetu, a kuhinja je izuzetna. I ubeđena sam da je tako. A meni se ovde dopada *intima*, ako me razumete. Na ovako malom mestu svi razgovaramo jedni s drugima i svi se poznajemo. Ako Britanci imaju neku manu, onda je to što hoće da budu malo nepristupačni ako se ne poznajete koju godinu, ali posle toga su fini da bolji ne mogu biti. Gospodin Kelso nam je rekao da ovamo dolaze zanimljivi ljudi, i već vidim da je imao pravo. Eto tu ste vi, gospodine Poaro, i gospođica Darnli. O, tako mi je zagolicalo maštu kad sam saznala ko ste, zar nije, Odele?“

„Jeste, draga.“

„Ha!“, upala je odrešito gospođica Bruster. „Kakvo uzbuđenje, šta kažete, gospodine Poaro?“

Gospodin Poaro je skrušeno podigao ruke, ali bio je to samo gest iz učtivosti. Gospođa Gardiner je neometano vezla dalje.

„Znate, gospodine Poaro, mnogo sam se naslušala o vama od Kornelije Robson u Badenhofu. Gospodin Gardiner i ja smo u maju bili u Badenhofu i Kornelija nam je naravno ispričala čitavu tu priču iz Egipta, kad je ubijena Linet Ridžvej. Pričala nam je kako ste bili čudesni i ja sam prosto ludovala od želje da vas upoznam, zar nisam, Odele?“

„Da, draga.“

„A onda i gospođica Darnli. Ja kupujem mnogo stvari u *Rouz Mondu*, a ona jeste *Rouz Mond*, pa zar ne? Njena

odeća je uvek tako pametno kreirana. Predivne kolekcije. Njena je baš ona haljina koju sam nosila sinoć. Uopšte mislim da je ona divna žena u svakom pogledu.“

Iza gospođice Bruster major Bari, koji nije odvajao izbuljene oči od kupačica dole na plaži, probrunda:

„Izuzetno lepuškasta cura!“

Gospođa Gardiner zveckala je iglama i dalje. „Moram nešto da vam priznam, gospodine Poaro. Malo me je kao uznemirilo što smo vas sreli ovde – ne da nisam *prijatno uzbuđena* što smo vas upoznali, jer gospodin Gardiner zna da jesam, ali mi je prosto prošlo kroz glavu da ste vi možda ovde – pa, *profesionalno*. Znaite šta hoću da kažem? Dakle, ja sam strahovito osetljiva, kao što će vam gospodin Gardiner reći, i uopšte ne bih mogla da podnesem da imam ikakve veze s nekim zločinom. Znaite...“

Gospodin Gardiner kašljucnu.

„Znaite, gospodine Poaro, gospođa Gardiner je vrlo osetljiva“, reče.

Ruke Herkula Poaroa poleteše u vazduh.

„Dozvolite mi da vas uverim, gospođo, da sam ovde isto kao i vi – da uživam, da se odmorim. Čak i ne razmišljam ni o kakvim zločinima.“

Gospođica Bruster ponovo reče istim onim odrešitim, hrapavim tonom: „Nema nikakvih tela da leže po Krijumčarskom ostrvu.“

„Ah, ali to nije sasvim istinito“, kazao je Herkul Poaro pokazujući dole ka plaži. „Pogledajte ih kako leže tamo poredani. Šta su oni? Muškarci i žene nisu, nema ničeg ličnog u njima. To su samo – tela!“

Major Bari reče tonom znalca: „Zgodne su neke od tih cura. Pomršave možda malo.“

Poaro povika: „Da, ali kakve privlačnosti ima u tome? Kakvog tajanstva? Ja sam star, i iz stare škole. Dok sam ja bio mlad, jedva biste videli damin članak. Jedan pogled u magnovenju na čipkastu podsuknju, kako je samo to bilo primamljivo! Nežna oblina lista, kolena... podvezica s mašnom...“

„Nevaljalče, nevaljalče!“ promuklo mu pripreti major Bari.

„Mnogo je praktičnije ovo što oblačimo danas“, reče gospođica Bruster.

„Zbilja jeste, gospodine Poaro“, složila se gospođa Gardiner. „Zaista mislim, znate, da naša omladina danas vodi mnogo prirodniji i zdraviji život. Zajedno se vesele i... ovaj i ne misle...“ Gospođa Gardiner je malo porumenela jer je bila blagočestiva duša. „Ne pridaju *tome* nikakav naročit značaj, ako znate na šta mislim.“

„Znam“, rekao je Herkul Poaro. „Žalosno je to!“

„Žalosno?“, ciknula je gospođa Gardiner.

„Žalosno je odstraniti svu romantiku, svu tajanstvenost! Danas je sve *standardizovano!*“ Zamahao je rukom prema ispruženim telima. „Mene ovo vrlo mnogo podseća na mrtvačnicu u Parizu.“

„Gospodine Poaro“, prenerazila se gospođa Gardiner.

„Tela – poređana na stolovima – kao meso u mesari!“

„Gospodine Poaro, pa nisu li to ipak prekrupne reči?“

„Možda, da“, priznao je Herkul Poaro.

„Svejedno“, pletivo gospođe Gardiner odmicalo je vrlo enigično, „u jednom sam sklona da se složim s vama. Ovim

devojkama što leže ovako na suncu odlakaviće ruke i noge. Rekla sam to Ajrin – to je moja kćerka, gospodine Poaro. Ajrin, rekla sam joj, ako ležiš tako na suncu, bićeš sva dlakava, izbiće ti dlake po rukama, po nogama, po grudima, na šta ćeš onda ličiti, eto šta sam joj rekla. Zar nisam, Odele?“

„Da, draga“, rekao je gospodin Gardiner.

Svi su se učitali, zamišljajući možda Ajrin pošto su se mračna predviđanja ostvarila.

Gospođa Gardiner je smotala pletivo i rekla: „Pitam se sada...“

„Da, draga?“, upitno je rekao gospodin Gardiner. Ispetljao se iz mreže za ljuljanje pa uzeo pletivo i knjigu gospođe Gardiner. „Jeste li raspoloženi za jedno piće s nama, gospođice Bruster?“, upitao je.

„Ne bih sada, hvala.“

Gardinerovi odoše u hotel.

„Amerikanci su divni muževi“, zaključila je gospođica Bruster.

III

Mesto gospođe Gardiner zauzeo je prečasni Stiven Lejn.

Gospodin Lejn je bio visok i vitalan sveštenik od svojih pedeset i nešto, preplanuo u licu, a na njegovim tamnosivim flanelskim pantalonama vidno je bilo da je prečasni na odmoru i da se ne trudi oko reprezentativnosti.

Poletno je rekao: „Prekrasan kraj! Išao sam preko stejnja od zaliva Lederkomb do Harforda i nazad.“

„Vruće je danas za pešačenje“, rekao je major Bari, koji nikada nije pešačio.

„Dobra je to vežba“, rekla je gospođica Bruster. „Ja još nisam bila na veslanju. Za stomachne mišiće nema ničeg boljeg od veslanja.“

Oči Herkula Poaroa spustiše se pomalo žalosno ka povećoj izbočini oko njegovog struka.

Primitivši taj pogled, gospođica Bruster ljubazno reče:

„Brzo biste vi to skinuli, gospodine Poaro, kad biste svakog dana pomalo proveslali.“

„*Merci, mademoiselle.** Gajim odbojnost prema plovilima.“

„Ne volite čamce?“

„Ne volim ništa što plovi, veliko ni malo!“ Sklopio je oči i zadrhtao. „Kretanje mora nije prijatno.“

„Bog s vama, čoveče, pa more je danas mirno kao bara.“

Poaro joj odgovori s dubokim ubeđenjem:

„Ne postoji mirno more. Uvek, uvek tu postoji kretanje.“

„Ako mene pitate“, umešao se major Bari, „devedeset posto morske bolesti čine čisti živci.“

„Ovo sad progovara pravi mornar“, rekao je sveštenik smešeći se. „Zar ne, majore?“

„Mene je namučila samo jednom, i to kad sam prelazio preko Lamanša! Nemoj da misliš na to, eto mog pravila.“

„Morska bolest je zbilja čudna“, mozgala je naglas gospođica Bruster. „Zašto su joj neki ljudi podložni, a drugi nisu? Nije pošteno. Pritom nema nikakve veze s opštim stanjem nečijeg zdravlja. Vrlo bolesni ljudi ponekad sasvim dobro

* Franc.: Hvala, gospođice. (Prim. prev.)

podnose plovidbe. Neko mi je jednom rekao da to ima nekakve veze s kičmom. A onda je tu i taj strah od visine. Ni sama ne podnosim visinu posebno dobro, ali kod gospođe Redfern je to kudikamo gore. Pre neki dan, na onoj stazi preko stenja ka Harfordu, zavrtilo joj se u glavi i uhvatila se za mene. Ispričala mi je da je jednom tako ostala ukočena na pola puta dok je silazila niz spoljne stepenice na Milanskoj katedrali. Popela se i ne razmišljajući, ali stiglo ju je kad je silazila.“

„Bolje onda da ne silazi onim lestvama u Piksijevu uvalu“, primetio je Lejn.

Gospođica Bruster napravi na to grimasu.

„Mene je isto strah od njih. To je za omladinu. Kauanovi sinovi i mladi Mastermanovi penju se i silaze trkom, i još uživaju pritom.“

„Evo nam gospođe Redfern, dolazi s kupanja“, saopšti Lejn.

„Gospodin Poaro sigurno ima pohvalno mišljenje o njoj. Ona se ne sunča“, zapazila je gospođica Bruster.

Mlada gospođa Redfern skinula je kapu za plivanje i protresla kosu. Kosa joj je bila pepeljastoplava, a ten je imao onu mrtvačku belinu koja ide uz takvu kosu. Ruke i noge su joj se jako belele.

Uz promukao, grub smeh, major Bari reče:

„Izgleda malo nedopečeno među svima ostalima, je l' tako?“

Vezujući na sebi dugačku haljinu za plažu, Kristina Redfern je dolazila uz stepenice ka njima.

Imala je belo ozbiljno lice, lepo utoliko što na njemu nije bilo ničeg ružnog, i sitne, prefinjene ruke i stopala.

Osmehnula im se i spustila u jednu ležaljku pored njih, pažljivo pokrivajući kožu haljinom.

„Stekli ste dobro mišljenje gospodina Poaroa“, rekla joj je gospođica Bruster. „Njemu se ne dopada ova družina što se sunča. Kaže da svi zajedno liče na čereke u mesari, otprilike to je bio smisao njegovih reči.“

Kristina Redfern se na to setno nasmešila i rekla:

„Volela bih da smem da se sunčam, ali ja nimalo ne pocrnim, samo izgorim i izađu mi užasne pege po rukama!“

„Bolje i to nego da vam porastu dlake kao Ajrin gospođe Gardiner“, saopštila joj je gospođica Bruster, pa u odgovor na njen upitni pogled nastavila: „Gospođa Gardiner je jutros bila u veličanstvenoj formi. Ni na tren nije zaklapala. 'Zar ne, Odele?' 'Da, draga.'“ Gospođica Bruster je malo zastala, pa onda rekla: „Volela bih ipak da ste malo igrali po njenom, gospodine Poaro. Zbog čega niste? Zašto joj niste rekli da ste došli ovamo da istražite jedno izuzetno krvavo ubistvo i da se ubica, krvožedni manijak, sasvim izvesno nalazi među gostima hotela?“

Herkul Poaro je s uzdahom odgovorio:

„Veoma se plašim da bi mi zaista poverovala.“

Major Bari se saptavo zasmeha i reče: „Sigurno da bi.“

„Ne, ja ne mislim da bi gospođa Gardiner poverovala u ubistvo koje se odigralo ovde“, nije se složila Emili Bruster. „Ne nalaze se leševi na ovakvom mestu!“

Herkul Poaro se promeškoltio na svojoj stolici i usprotivio:

„Zašto ne, gospođice? Zašto, kako kažete, ne bi mogao biti neki leš ovde na Krijumčarskom ostrvu?“

„Ne znam“, rekla je Emili Bruster. „Valjda je na nekim mestima manje verovatno. Na ovakvom jednom ne...“

Prekinula se, nesposobna da pronađe reči kojima bi objasnila šta misli.

„Ovde je romantično, da“, složio se Herkul Poaro. „Mirno je. Sunce sija. More se plavi. Zaboravljate ipak, gospođice Bruster, da zla ima svuda pod suncem.“

Sveštenik se pomeri na svojoj stolici i prignu napred, a prodorne plave oči mu planuše.

Gospođica Bruster je slegnula ramenima.

„O, naravno da to shvatam, ali svejedno...“

„Svejedno vam ne izgleda verovatno da bi ovo mogla biti pozornica za ubistvo? Zaboravljate jedno, gospođice.“

„Ljudsku prirodu, pretpostavljam?“

„Upravo to, da. Uvek to. Mada to nije ono što sam imao nameru da kažem. Nameravao sam da vam ukažem na to da su ovde svi na odmoru.“

Emili Bruster okrenu prema njemu zbunjeno lice. „Ne razumem.“

Herkul Poaro joj se ljubazno osmehivao. Bockao je kaži prstom vazduh naglašavajući ono što je govorio.

„Recimo da imate nekog neprijatelja. Da ga potražite u njegovom stanu, kancelariji, na ulici – *eh bien*, morate za to da imate neki *razlog*, morate da date objašnjenje. Ovde na moru, međutim, niko ne mora da objašnjava zašto je tu. Zašto ste u zalivu Lederkomb? *Parbleu!* Avgust je, u avgustu se ide na more, ljudi su na odmoru. Sasvim je prirodno, vidite, da ovde budete i vi, i gospodin Lejn, i major Bari, i gospođa Redfern s mužem, jer u Engleskoj je običaj da se u avgustu ide na more.“

„Svakako da je to vrlo domišljato“, priznala je gospođica Bruster, „ali šta je s Gardinerima, oni su Amerikanci?“

Poaro se osmehnuo.

„I gospođa Gardiner oseća, kao što nam je rekla, potrebu da se *opusti*. Osim toga, pošto već *obilazi* Englesku, neizostavno mora dve nedelje da provede na moru – bar kao dobra turistkinja, ako ništa drugo. Gospođa Gardiner uživa da posmatra ljude.“

Gospođa Redfern tiho reče: „Mislim da vi takođe volite da posmatrate ljude?“

„Priznaću, *madame*. Volim.“

Na to ona zamišljeno reče: „Vi vidite – mnogo.“

IV

Na trenutak je zavladała tišina. Zatim se Stiven Lejn nakašljao i rekao, s jednim zrcnetom snebivljivosti:

„Zainteresovalo me je nešto, gospodine Poaro, što ste upravo rekli. Rekoste da se zlo čini svuda pod suncem, a to je još malo pa citat iz Knjige propovednikove.“ Zastao je, pa onda sam izrecitovao: „*A to je najgore od svega pod suncem što je i srce ljudsko puno zla, i ludost im je u srcu dok su živi, a potom umiru.*“^{*} Lice mu je oblila nekakva gotovo fanatička svetlost. „Drago mi je što sam čuo da to kažete. Danas niko više ne veruje u zlo. Smatraju ga, u najbolju ruku, pukim poricanjem dobra. Zlo, kažu, čine oni koji ne znaju ni za šta bolje, koji nisu dovoljno razvijeni, i treba ih

^{*} Knjiga propovednikova 9:3, navedeno prema prevodu Đ. Daničića. (Prim. prev.)

žaliti pre nego osuđivati, ali, gospodine Poaro, zlo je stvarno! Zlo je činjenica! Ja u zlo verujem isto kao što verujem u dobro. Ono postoji! Moćno je! Ono hodi zemljom!“

Zaćutao je. Disao je ubrzano. Obrisao je čelo maramicom i odjednom je izgledao pun izvinjenja.

„Oprostite. Zaneo sam se.“

Poaro spokojno reče:

„Shvatam šta ste mislili. Do izvesne tačke slažem se sa vama. Zlo zaista hodi ovim svetom i može se prepoznati.“

Major Bari se značajno nakašlja.

„Kad već govorimo o takvim stvarima, neki od tih tamo fakira po Indiji...“

Major Bari je u *Veselom Rodžeru* boravio već dovoljno dugo da svi nauče da se pripaze njegove pogubne sklonosti da se otisne u duge indijske pripovesti. Gospođica Bruster i gospođa Redfern progovoriše uglas.

„Ono vaš muž pliva kraul tamo, gospođo Redfern? Ima veličanstven zamah. Strahovito dobar plivač.“

Dok u istom tom trenutku gospođa Redfern reče: „O, pogledajte onaj divni brodić tamo, s crvenim jedrima! Zar nije to brodić gospodina Blata?“

Brodić s crvenim jedrima upravo je jezdio preko prikrajka zaliva.

Major Bari progundā: „Pusta maštarija, crvena jedra“, ali pretnja priče o fakirima bila je izbegnuta.

Herkul Poaro je s uvažavanjem posmatrao mladog čoveka koji je upravo isplivao na obalu. Patrik Redfern je bio lep primerak ljudske vrste. Vitak, bronzan od sunca, širokih ramena i uskih kukova, imao je u sebi nekakve

zarazne radosti i uživanja u životu – urođene jednostavno-
sti zbog koje bi ga lako zavobile i žene i većina muškaraca.

Zastao je stresajući sa sebe vodu i veselo pozdravljajući rukom svoju ženu.

Kristina mu odmahnu, dovikujući: „Dođi gore, Pate.“
„Dolazim.“

Otišao je malo dalje niz plažu da uzme peškir koji je tamo ostavio.

Upravo u tom času iz hotela naiđe jedna žena, prolazeći pored njih dole ka plaži.

Njen dolazak je imao težinu ulaska na scenu i, štaviše, ona se kretala kao da to zna.

Nije u njenom koraku bilo nikakve stidljivosti. Izgledalo je da je navikla na dejstvo koje svojom pojavom neizostavno izaziva.

Visoka i vitka, imala je na sebi jednostavan beli kupaći kostim bez leđa, a svaki centimetar njenog tela izložen pogledima bio je ravnomerno preplanuo i koža joj je svuda imala divnu bronzanu boju. Cela je bila savršena kao statua. Kosa, raskošne plamenokestenjaste nijanse, uvijala se bujno i prisno oko vrata. Na licu joj se primećivala ona naznaka tvrdoće koja se pojavi pošto trideseta dođe i mine, ali sveukupno je ostavljala utisak mladosti, nadmoćne i pobedonosne vitalnosti. Bilo je u njenim crtama nečeg kineski nepomičnog, modre oči bile su malo iskošene naviše, a na glavi je imala fantastičan kartonski kineski šešir zelene nijanse žada.

Posedovala je nešto zbog čega su sve ostale žene na plaži odjednom izgledale bezbojne i beznačajne. Podjednako

neizbežno, sve muške oči poletele su ka njoj i ostale za nju prikovane.

Otvorile su se i oči Herkula Poaroa, brk mu je s odobravanjem zaigrao, dok je major Bari naglo seo, a izbuđljene oči iskolačile su mu se od uzbuđenja još jače; Poarou s leve strane prečasní Stiven Lejn šumno je udahnuo i čítavo telo mu se ukrutilo.

Major Bari reče promuklim šapatom:

„Arlina Stjuart, tako se zvala pre nego što se udala za Maršala – gledao sam je dok je igrala u *Dođi i prođi*, pre nego što će napustiti pozornicu. Parče koje vredi pogledati, a?“

Kristina Redfern je kazala polako, hladnim glasom: „Zgodna je, zaista. Mislim da izgleda... opako!“

Odjednom se oglasi Emili Bruster. „Maločas ste govorili o zlu, gospodine Poaro. Za moj pojam, ta žena je otelovljeno zlo! Iskvarena do srži. Sasvim slučajno znam podosta o njoj.“

„Sećam se jedne cure u Simli, isto je bila crvenokosa“, prisećao se major Bari. „Žena jednog nižeg oficira. Ne da je uskomešala celo mesto! Muškarci su ludovali za njom! Žene su, naravno, htele oči da joj iskopaju! Napravila je ta lom u poviše kuća.“ Nasmejao se, odlutao u uspomene. „Muž joj je bio fin, tih. Obožavao je i zemlju na koju ona kroči. Ni reči joj nikad nije rekao – možda ništa nije ni znao.“

Glasom punim napregnutih osećanja Stiven Lejn reče: „Takve žene su pretnja... pretnja po...“

Prekinuo se.

Arlina Stjuart prišla je do ivice mora. Dva mladića, gotovo još dečaci, skočila su na noge i sa žarom se zaputila

ka njoj. Arlina Stjuart je stajala i smešila im se, ali pogled joj je skliznuo pored njih, ka Patriku Redfernu, koji je dolazio plažom.

Kao da gledaš iglu na kompasu, pomislio je Herkul Poaro. Patrik Redfern je skrenut sa svog puta, noge su mu same promenile pravac. Htela ne htela, igla mora da se povinuje zakonu magnetizma i okrene ka severu. Noge su Patrika Redferna donele do Arline Stjuart.

Arlina je stajala i smešila mu se. Zatim je polako pošla plažom, talasima uz bok. Patrik Redfern je išao pored nje. Arlina se opružila pored jedne stene. Redfern se spustio na šljunak kraj nje.

Kristina Redfern naglo ustade i ode u hotel.

V

Posle njenog odlaska nakratko zavlada neprijatan muk.

Zatim Emili Bruster reče:

„Ovo je prilično ružno. Kristina je tako milo stvorence. U braku su tek godinu ili dve.“

„Ta cura koju sam spomenuo“, kazao je major Bari, „ona u Simli, pokvarila je jedno dva-tri stvarno srećna braka. Živa šteta, je li?“

„Postoji jedna vrsta žena koje *vole* da rasturaju drugim ljudima dom“, rekla je na to gospođica Bruster, pa malo posle dodala: „Patrik Redfern je budala!“

Herkul Poaro je ćutao. Posmatrao je plažu ispod, ali nije gledao u Patrika Redferna i Arlinu Stjuart.

Uz reči: „Idem ja sad na svoj čamac“, gospođica Bruster ih napusti.

Major Bari s izvesnom znatiželjom skrenu mutnosive oči na Poaroa. „Dakle, Poaro, o čemu vi to razmišljate? Ni slova niste zucnuli. Šta mislite o ovoj sireni? Poželjna žena, a?“

„*C'est possible*“, * kazao je Poaro.

„Ma dajte, stari moj, pa znam ja da ste Francuz!“

Poaro na to hladno reče: „*Nisam* Francuz.“

„Nećete valjda da mi tvrdite kako nemate oko za zgodnu curu! Šta mislite o njoj, a?“

„Nije mlada“, odgovorio je Herkul Poaro.

„Kakve sad to veze ima? Ženi izgled određuje godine! *Njen* izgled je taman kako treba.“

Herkul Poaro je klimnuo glavom i rekao:

„Jeste, lepa je, ali na kraju se ne računa lepota. Nisu se zbog lepote sve glave osim jedne okrenule ka njoj.“

„To je ono *nešto*, druškane moj“, izjavio je major. „Eto šta je – ono *nešto*.“ Onda s iznenadnom radoznalošću upita: „U šta vi to gledate tako uporno?“

„Gledam u izuzetak“, odgovorio je Herkul Poaro. „U jedinog čoveka koji nije pogledao u nju dok je prolazila.“

Major Bari je pratio njegov pogled, koji je počivao na muškarcu od četrdesetak godina, svetlokosom, potamnelom od sunca. Imao je mirno, prijatno lice i sedeo je na plaži pušeći lulu i čitajući *Tajms*.

„Ah, *taj!*“, rekao je major Bari. „To joj je muž, prijatelju moj. To je Maršal.“

* Franc.: Moguće je. (Prim. prev.)

Herkul Poaro reče: „Da, znam.“

Major Bari se nasmeja iz grla. I sam je bio neženja, navikao da o muževima razmišlja samo iz tri moguće perspektive – kao prepreci, omanjoj smetnji i zaštitnom poja-su. „Meni on izgleda kao pristojan druškan“, primetio je. „Tih. Pitam se je li stigao moj *Tajms*?“

Ustao je i zaputio se ka hotelu.

Poaroov pogled polako pređe na lice Stivena Lejna.

Lejn je gledao u Arlinu Maršal i Patrika Redferna. Odjednom se okrenu ka Poarou. U očima mu je gorela stroga, fanatična svetlost.

„Ta žena je zla do srži“, rekao je. „Sumnjate li vi u to?“

Herkul Poaro odgovori lagano:

„Teško je biti siguran.“

„Pobogu, čoveče, zar vi to ne osećate u vazduhu? Svuda oko sebe? Prisustvo Zla.“

Herkul Poaro je polako klimnuo glavom.